

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

PERIÓDICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA

Y 10 CENTAUS PAPER EN L' ISLA DE CUBA.

NÚMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

PREU DE SUSCRIPCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20.—BARCELONA.

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.—Cuba y Puerto-Rico, 12.—Estranger 15.

JESUITAS.

Cada dia s' alsa un nou convent á Barcelona. ¡Y quins edificis! En ells hi agota l' arquitectura tots los seus mérits y la comoditat tots los seus recursos.

L' Ensanxe s' ompla de convents: casi pot dirse que l' un se toca ab l' altre.

N' hi ha que ocupan una mansana entera y tots ells están magníficament situats. Casi 'ns atrevirem á dir que hi ha més convents que fabricas. Veritat es que sobre de aquestas gosan aquells una gran ventajje.

Las fabricas viuen ab la por al cos puig á lo millor una trastada del govern de Madrit la deixa paraliticas, mentres que 'ls convents en aquesta terra de Pídals y Cánovas tenen la vida assegurada per llarch temps.

Un dels que més cridan l' atenció es lo dels Jesuitas. Construhit ab grans pessas de pedra picada á proba de *percances* com lo del any 33; posat, segons diuen, baix l' amparo de un pabelló extranger per estolviarse contrarietats, presenta cada mitj-dia un espectacle curiosissim, ab la repartició de la sopa als pobres ó als ganduls que van á fer qua á la porta de aquella santa casa.

Contrasta ab l' aspecte miserable dels pobres, l' esplendides de una que altra xicota guapa y elegant que atravessa entre mitj de aquells infelissos, per ficarse á la suntuosa lloriguera dels fills de Sant Ignaci.

Y contrasta també, la magnificencia del edifici, y sobre tot la de l' iglesia que are s' está edificant á tot gasto, plena de primors arquitectónichs, com si tingués pretensions de ser la millor botiga religiosa de tot l' Ensanxe.

¡Y aixó que 'l Jesuita fá vot de pobresa!
Y aixó que cada dia, si convè predica l' Evangeli, dihent ab Sant March:

«Ven tot lo que tingas, y donaho als pobres y tindrás un tresor en lo Cel.

«¡Ab quina dificultat entrarán en lo regne del Cel los que tenen riquesas!

«Es més fácil que passi un camell per l' ull de una agulla, que no que un rich entri en lo regne de Dèu.»

O dihent ab sant Lluch:

«Benaventurats los pobres, porque seu es lo regne dels cels.

«¡Ay de vosaltres los richs!»

Lo Jesuita fá vot de pobresa; pero 'l Jesuita avants que tot es jesuita, es á dir *home de distincions sutillissimas.*

Y aplica 'l jesuitisme al seu estat: de manera que si

ell es pobre y no tèn un xavo per fer cantar á un cego, la companyia de Jesús es millonaria.

De aquesta manera ell no 's despulla dels seus vots, y la companyia no 's desprèn de las riquesas qu' en aquest sigle son la palanca més poderosa per dominar sobre la terra.

Al ser expulsats de Fransa en lo sigle passat van intervenir-se 'ni béns que sense las ocultacions que eran possibles, valian cinc-cents milions de rals, y las riquesas que van ocupársels hi al ser expulsats d' Espanya eran també molt considerables.

Y no obstant lo Jesuita, per si sol, no tenia res, cumplia 'l vot de pobresa que contrèu al professar la seva religió.

La companyia de Jesús no 'n tèn prou de rifarse als tontos que li confían los seus interessos á l' hora de la mort, comprant ab sas riquesas la absolució... Es necessari rifarse 'ls evangelis.

M' agradará, á fé, veure la cara que farán Sant March y Sant Lluch, lo dia del Judici, quan lo representant dels Jesuitas, los hi demostrí qu' encare que tots plegats hajan sigut riquissims, un per un van ser pobres com una rata.

¡Pobre Sant Lluch y pobre Sant March! A copia de arguments jesuitichs agafaran migranya, y si no 'ls poden vence per convicció seran caposos de rendirlos per medi del mareig.

Per aixó son jesuitas.

P. DEL O.

LOS DEJUNIS DE UN SANT VARÓ

Precisament avuy es dia de dejuni y com qu' es bó recordarho, també es necessari donar exemples de quan en quan, á fi de que no s' olvidi, ensenyant al mateix temps la manera de cumplir més dolsament los sants preceptes de la nostra Santa Mare Iglesia

Potser nosaltres no forem prou aptes per omplir unas quantas ratllas en lo expressat sentit; pero tenim á la vista una carta escrita per un rector á un colega seu, que 'ns treurá perfectament del compromís. Seguint sempre las santas máximas, sabém: que 'l peccat se pot dir y 'l peccador no; aixis donchs nos limitarem á transcriure la esmentada carta, en lo ben entés que cambiarem noms y localitats porque no 's trasllubesca qui puga ser son verdader autor.

Diu aixis la carta:

Jesús, Maria, Joseph.

«Rubi, 29 Mars de 188...

«Reverent mossent Pere Tal.

«Estimat amich y jermá en N. S. Jesucrist:

«He rebut la vostra carta del dia 15, y lamento de veras la vostra pena, per la decisió que 'l senyor bisbe ha prés enviantvos á la nova parroquia de Santa Madrona; aquesta parroquia, efectivament, no dona gaire; la de la Mercé, la Catedral y Santa Clara prenen indudament tota la poca ó molta feyneta que podria haverhi. Pero creyéume, no vos exclaméu de cap manera, pues per haver formulat una queixa en aquest sentit quan jo hi era, ja vos ne recordaréu, varen desterrarme á n' aquell corral de Santa Margarida, que per poch m' hi mata la gana y la tristor.

«Prenéu paciencia que 'ls temps varian y fácil vos será ab lo vostre inginy dir mal d' algun altre rector y pèndreli 'l puesto. Feu lo que vaig fer jo y tindréu com jo una bona parroquia. Aquí hi havia un rector de molt bona fé, un d' aquells homes que no pensan gaire y jo aprofitantmen, avuy una mica, demá un altra mica més, vaig lograr que lo senyor Bisbe (que Dèu benehesca) se fés càrrech de la mèva ignocencia y virtuts, tragués á n' ell y m' hi posés á mi.

«Are estich més bè que 'l mon. Aquest poble es una bassa d' oli; aixó si, tinch de treballar molt. A las vuit dich la missa y ja porto lo menos dugas horas de confessorari; hi lograt ferme apreciar tant, que se fins lo que passa en los cuynas de las casas; tot se 'm diu, tot se 'm comunica, tot se 'm consulta y res se fa sens' lo mèu consentiment.

«A las déu ja venen los noyets á pendre lliçons de doctrina cristiana y á las onze venen las noyetas petites per lo mateix.

«A las dotze en punt dino y com es natural després de dinar vaig á fer un ratet de mitj-diada

«A las quatre la senyora Miquela, puja á despertarme y ja trobo que m' esperan las *Hijas de Maria* per tractar de alguna funcioneta ó de quina manera podrian millorar aquest o aquell costat d' altar ó recó d' iglesia.

«¡Si vejésseu quin floret de noyas hi ha entre las *Hijas de Maria*! ¡Alló dona gust, veure ab lo fervor que s' ho emprenen tot y ab la santa fé que adoran á la Verge Maria, y creuhen tot quant los hi dich!

«Per tenirlas més contentas y mes subjectes las hi dono lliçons de llegir, escriure y comptes; algunas d' ellas saben ja multiplicar, si bé á medida que van aprenent algunas cosas que no sabian, perden algunas, no todas, certas reglas á las que ja hi estaban acostumadas; pero ab la ajuda y voluntat de Dèu nostre senyor, conto que dintre de algun temps las tornarán á recuperar. A n' aquestas solch enviarlas una temporadeta fora de la població porque pugan refer las sévas

facultats intel·lectuals y empèndre de nou, a fi de que no ho perdin tot, los treballs comensats.

»Per la mèva part faig quant puch per no carregar-las massa; pero ellas tenen tant bona voluntat y tanta esperansa ab Maria Santissima, que s' hi tiran de cap, y ab un petit descuit n' hi ha prou per desbaratar los bons propòsits que solch ferme.

»Tambè las hi ensenyo música y per aquest costat he obtingut que vinguessen molts joves, y quan lo Vicari no està de senmana m' ajuda molt. Aquest vicari es jove encare, molt instruhit y molt aficionat al teatro, de modo que ab la cooperació de las *Hijas de Maria* y de algun jove, havém organiat un teatro en competencia ab lo de la població, en lo que fins hi havem representat *Los Magiares*, *Marina*, *La Gallina ciega* y altrás obras no menos importants.

»Las funcions que de segur vos entusiasmarian son las del «Mes de Maria». Sentir cantar lo

«Dulcísima virgen
»del cielo delicia
»la flor que te ofrezco
»recibe propicia»

per aquellas noyas de véu fresca, entre la iluminació, flors y richs adornos del altar, costejat tot per los devots de la població, vos trasportarian verdaderament a las portas de la gloria celestial. Durant tot lo mes, no tinguéu por de que l' Iglesia s' quedi un moment sola; ellas s' arreglan y nit y dia no faltan may un parell de noyas fent la vetlla y resant entre altrás oracionetas aquella sentida alabansa que diu:

«Bendita sea tu pureza,
»y eternamente lo sea,
»pues todo un Dios se recrea
»en tan graciosa belleza» etc.

»Ni de nit deixan l' Iglesia encare que sigui quedar-s'hi una de sola; en aquest cas ó l' vicari ó jo baixém a ferli un ratet de companyia. ¡Pobretas, prou que fan!

»Si vos hagués de dar tots los detalls, seria cosa de no acabar may; bastará que vos diga no més que una cosa; sabent lo fort dejuni nostre durant la quaresma, s' encarregan de arreglar-me 'l dinar entre ellas, repartint's ho per senmanas y 'l divendres passat me varen dar lo següent:

«Dos dotzenas d' ostras que no sè d' ahont varen pogrèrselas tréure; un arrós ab congre, petxinás, calamarsos y no sè quantas cosas més; unas croquetas de bacallá que semblavan fetas ab llet y formatje, per cert molt bonas; un llenguado ab una salsa que hi havia musclus y unas cosas negras que 'n deyan trufas; després una llagosta ab un ali-oli que no era gens cuhent y per últim llobarro fregit; ademès de tot aixó, postres y dugas botellas de un vi francès, que si mal no recordo de l' un ne deyan *Pomard* y del altre *Chablis*.

»Molt m' ha costat, pero gracias al Divino Senyor, avuy estich molt bè. Tots los dias vos encomano a Deu Nostre Senyor, durant lo mèu reso y li demano de tot bon cor, que tant a mi com a vos nos conservi en la seva santa gracia. Preguéu també vos en aquets mateix sentit.

»Donéu de part mèva molts recados a la senyora Ignacia y a la nebodeta, que suposo que tenint vintidos anys, ja deu comensar a fer una mica de goig. Rebéu també molts espressions de tots nosaltres y en especial del vostre amich y S. S. Q. B. S. M.

»Juan U. pbr.»

Segueix un gargot y després un altra créu.

Jo no hi fet més que copiar la carta y alló que diu hen: *fes lo que jo t' dich y no miris lo que faig*, puch ben assegurarlos, que no es cosa mèva, ni molt menos.

De totas maneras, jo crech que aquest pobre rector, seguint ab tals cruels dejunis, es molt fàcil que s' enfi.

Després de tot es una manera com qualsevol altra de mortificar lo cos.

P. A. U.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

A judicar per l' éxit que obtenen los concerts del Liceo hem de confessar que no es cert lo que 's diu de que el públich de Barcelona no es aficionat a aquests espectacles: tant es aixís que de la major part de las pessas se 'n demana la repetició. A més, en lo del diumenje ja va anarhi més gent que en los anteriors. Y per cert que no 's deura l' éxit als esforços del mestre director, que 's limita a omplir l' expedient, preocupantse molt poch de donar a las pessas aquells matisos y aquell colorit que requereixen. Qui ha sentit los concerts dirigits per l' Hillier, en Monasterio y en Goula, no pot menos de anyorarlos.

Al *Retiro* s' ha cantat *Dinorah* y *Favorita*: en la primera la Sra. Incera llui sino la perfecció dots suficients per ferse aplaudir ab justicia: que vaja seguint, y que procuri dominar lo seu órgan vocal, y arribara a ser alguna cosa: lo Sr. Bassols va secundar regularment y el Sr. Blanch va ferse aplaudir en l' aria del segador. —Ab la *Favorita* van debutar la Sra. Bar-

delli Crotti, *mezzo soprano* que canta ab expressió y bastanta correcció y 'l baix Sr. Planas, que si bè tè véu l' hi falta encare estudi: en quant al Sr. Herraiz fluix, lo Sr. Pelz regularet, y 'l coro de sopranos detestable.

L' obra *D. Juanitu* estrenada al *Espanyol* no es de aquellas que resisteixen la crítica: consisteix ab una paròdia servil, escena per escena, pessa per pessa de la famosa *D.ª Juanita*, y està plena de alusions no totas oportunas y de xistes no tots de bon género. L' éxit que ha tingut no pot judicarse per l' estreno, sino per dos ó tres representacions que s' han donat després, las quals, alleugerida l' obra, s' han vist favorescudas per un públich numerós y propens al aplauso. De totas maneras *D. Juanitu* resulta ser un menjar molt carregat de pebre.

Gran éxit lo drama *Maria Antonieta* estrenat al *Tivoli*. L' obra la coneixiam ja per haverla posada alguna de las damas més ilustres del teatro italiá que han vingut a Barcelona, y en honor de la Sra. Mena, devém dir que no desmereix de cap d' ellas, y en honor de l' empresa hem de consignar que ha sigut posada ab inteligencia, propietat y gust. Resultat: un altre éxit per lo menos tant gran com lo de *Fualdés*. De aixó se 'n diu entendrehí.

Los negres de Ceylan no han fet més que passar per lo *Circo ecuestre* y entornarse'n: massa han vist que aquí ab lo *modus vivendi* 'ns obligan a ferlos hi la competència.

Un detall: aquells negres, moros com son, duyan un capellá, 'l qual ¡vejin si es estrany! no menja més que una vegada cada dia, y si 'l donah quartos no 'n vol. —¡Quin clero més endarrerit! ¿No es veritat Pare Morell?

N. N. N.

AL BALL.

A MON AMICH PELEGRÍ FONT.

¡Oh malvada ballaruga!
Ja desd' avuy (mentres puga)
no vull seguirte may més;
perque anant al teu darrera,
he perdut ab tal fatlera
salut, crédito y dinés.

Com qu' ets l' amo del bullici
está clar, lo mèu desfici
era sols seguirte a tú;
pero ja conech tas manyas
y, creume, ball, no m' engayas,
ja 'n pots está ben segú.

Ja no vull passar més horas
cercant tendras balladoras
de las que tú has engrescat;
ni fer sarau d' any com feya
ab barret alt que m' esqueya
(encare que fos llagat.)

Jo un dia, per culpa tèva,
me 'n tornava a casa mèva,
sortint del teu gran saló;
y a cops me baldaren quatre
(diu que 'm van pendre per atre)
y entretant vaig rebre jo.

Las donzellas prou m' anyoran
y hasta diu que algunas ploran
al saber eix cas fatal.
¡Ja son de planye, pobretas!
¡Ploreu, ploreu, si, ninetas!
que 'l gran burro está malalt!

A mi las tèvas brometas
¡si me 'n costan de pessetas,
si me 'n costan de rahons,
si me 'n costan d' amarguras
y fer gestos y posturas
giravols y saltirons!

La mare prou m' avisava,
pero jo no la escoltava
engrescat per l' afició:
are ho veig, mes, ¿qu' en trech are?
Jo hagués cregut a la mare
no fora d'entre 'l sarró.

Jo pensava, aixó es la vida:
salta y brinca sense mida
ja que aixís a ton gust plau;
y sens mirar si m' enfango
ja que 'l mon es un *fandango*
nada, vaig dir, fém sarau.

Llavoras tot me distreya,
los farts de ballar que 'm feya
tú y jo ho podém dir tan sols.
Lo mèu goig era admirarte:
tú si que pots alabarte
de que 'm fas ballar com vols.

Pero avuy, ball, que t' coneixo
te detesto, t' aborreixo,
no t' vull veure ni un instant:
si vols que 'm vianga ballera
m' haurás de veni al darrera
ab un fluiol sonant.

Planyo a aquells que a tú s' entregan,
los que per tú no sossegan,
los qui alaban ton estil;
que molts cops per tú 's barallan;
fins planyo als ninots que ballan
estirantlos hi aquell fil.

A mi tan sols una cosa
m' enveja, ¡serp verinosa!
y es, que en mitj del mèu trevall,
trobi qui encar dirme puga:
—Ja ho veus, noy, la ballaruga
t' ha deixat en mitj del ball.

MARTÍ REVOLTÓS.

ESQUELLOTS.

Diumenje ja no va haverhi tant sols un rosari de la aurora, sino tres ó quatre ó cinch.... En fi, la mar. Densá que 'ls neos tenen l' olla al foch y qu' en Pidal venta, no fan més que sobreixirse.

Una de las que més ván cridar l' ate: ció vá ser lo que vá éixir de la Mercé, en lo qual hi anavan set ó vuit bandarras, vestits de suavos.

De manera que bè podém dir que s' han passejat pels carrers de Barcelona uniformes dels heroes de *Llayers* y *Vallfogona*, de *Granollers* y *Cardedeu*.

Y lo més bonich es que, per disposició sens duple del arcalde, una secció de municipals guardava las espallas de aquests valents, si es que no 'ls dava guardia de honor.

Hi sentit a dir que 'l bisbe al últim ha prohibit aquestas provocadoras moixigangas.

Si realment es certa la prohibició del bisbe, crech que ha obrat ab la prudencia corresponent a un pastor que mira per la integritat de las sevas ovelas.

Perque ni Barcelona es un poblet de la montanya, ni 'ls liberals estavan ja en lo cas de sufrir per més temps aquestas *pervocacions*.

Y dich *pervocacions*, perque aquest era un espectacle de aquells que fan *pervocar*.

Dimars l' Ajuntament no vá poder celebrar sessió per falta de regidors.

D. Francisco quan vá saberho dihuen que vá exclamar:

—Ay senyor: los uns tant tips y 'ls altres tant dejuns!... Sempre 'l govern dona bandas a qui no tè pit per durlas.

A Motril (Andalusia) hi ha hagut una bullanga, per exigir los venedors de canya dolsa major preu del que volian donar los fabricants de sucre.

Jo ho diu lo ditxo: *las cañas se vuelven lanzas*.

A pesar de las grans bocadas que feyan, son no més que tres los regidors que han presentat la dimissió, a consecuencia de haverse votat lo *modus vivendi*.

Los dimissionaris son los Srs. Gallissá, Pujol Fernandez y Font y Molas.

En quant als demés... tant bons.

—Perque no dimitiu? li preguntavan a un dels que 's prenen las cosas ab més tranquilat.

Y es fama que vá respondre:

—Perque no vull perdre 'l *modus vivendi*.

Extracto de un periódich:

Ella era molt maca y estava a punt de casarse. Un dia vá anar a confesar ab lo rector del poble (un poble de Castilla).

¿Qué passaria dintre de la garita? Es difícil assegurarlo; pero ella vá alsarse, ab las gallas encesas y vá tocá 'l dos més que depressa sense esperar la absolució.

Y ell, lo rector, desde llavors no la deixava a sol ni a sombra, sens duple perque, com a zelós pare d' ánimas, volia donarli de totas las passadas, l' absolució qu' ella no havia volgut admetre.

Cansada ella de aquellas obsessions, vá contar al nuvi no sè què: aquest vá posarse de acort ab lo pare d' ella y...

Resultat:

Una cita... un bulto negre que hi acut... y una allisada de garrotadas, que a ser rector qui l' hagués rebuda, de senzill rector, hauria pujat a cardenal.

Vels hi aquí un nuvi que no podrá dir: «Tras de cuernos palos.»

Res d' aixó: los *palos* han vingut avants que 'ls *cuernos*. Y ja no es probable que després dels *palos*, vingan los *cuernos*.

Una escena digna de ser descrita per la ploma de

Victor Hugo, y de la qual dona compte un periódich de Madrid.

Mor á Vallecas una criatura de una familia pobra, tant pobra, que algunas ánimas caritativas han de pagarli la caixa per durla al cementiri.

Lo pare del difunt vá á trobar al rector per l' enterro, y aquest li diu que si no li dona 20 rals, no pot enterrarlo, ja que l' enterro dels difunts que van en caixa val 20 rals.

En va li explica 'l pare desconsolat que la caixa li han donada de caritat: aquell ministre de Déu perma-neix inflexible: la practica de l' obra de misericordia que prescriu enterrar als morts val un duro, quant lo mort té caixa.

Davant de tanta obstinació 'l pare tréu lo cadáver, estella la caixa, y sols aixis lo rector de Vallecas accepta la missió de donar sepultura al cadáver, sense exigir drets de cap classe.

No diu lo periódich del qual trech la noticia si 'l rector de Vallecas se 'n va endur las estellas de la caixa per escalfarse 'ls péus ó per fer bullir l' olla.

S' ha dictat una real ordre introduhint reformas de consideració en l' uniforme de la caballeria.

A cada oficial lo nou uniforme li costará uns xei-xanta duros.

Lo ministre de la Guerra es ministre de la guerra, per la que té declarada á duas cosas:

Als antichs uniformes.

Y á la butxaca dels jefes y oficials.

En cambi es un gran proteccionista... dels sastres.

Dos proposicions s' havian presentat demanant l' empresa del Liceo per l' any vinent.

La Junta de propietaris há donat carpetasso á totes dos.

¡Las dos... nublado!

Ha corregut aquests dias la noticia de que havia mort en Lagartijo de una pulmonia.

Jo no ho vaig créure perque es impossible que una mica d' aire mati á un home á qui no han pogut matar mil toros.

¿Y donchs per quan son los quiebros y 'ls passes de muleta?

Las companyias francesas que van assegurar los 10 millions de pessetas que van anarse'n á pico ab l' Alfonso XII sembla que 's negan á rescabalarlo.

Es alló que diuen:

«Quien asegura *dinero*, pierde el pan y pierde el perro.»

L' altre dia vaig veure pèl carrer dos frares, de cap pelat y sandalias y péus nusos, bruts, greixosos, xaixos y plens de llantias.

No semblava que haguessen sortit de un convent, sinó de un femer.

La llástima es que no passava cap escombriaire.

Ja 'ls dich jo qu' estém ben posats!...

Ja hém arribat al punt en que 'ns haurém de tapan los oïdos per no sentir los brams del Rosari de l' Aurora, y 'l nas y 'ls ulls per no ensumar ni veure aquests tipos que pretenen matarnos de fástich.

Y aixis se realisarà l' ideal dels neos: la mortificació dels sentits.

A Sant Andrèu de Palomar hi ha un Ateneo de Sant Lluís Gonzaga, y en aquest Ateneo s' hi donan conferencias, com en los ateneos de debò.

Segons el *Correo catalan* un dels conferencians del Ateneo de Sant Lluís Gonzaga, vá desarrollar lo següent tema:

«Ventatjes que vá reportar á Espanya 'l Tribunal de la Santa Inquisició.»

En vista de lo qual jo m' atreveixo á recomenarlos un tema més útil que aquest, tal es:

«Ventatjes de transformar en manicomi l' *Ateneo de Sant Lluís Gonzaga* de Sant Andrèu.»

Hem rebut un exemplar de la memoria titulada *La Perla del Mediterráneo* que 's refereix á la creació de una societat anónima per la construcció de un gran balneari en las platjas de ca'n Tunis.

En vista dels planos y dels datos que conté la memoria, 'ns sembla que la idea es bona..... si la bossa sona.

Aixó vol dir: si 'ls que tenen diners volen destinarlos á dotar á Barcelona de un establiment de primera importancia, com cap més n' hi haja á Espanya.

Jo per la mèva part, ja que no puch ser accionista... prometo ser banyista de *La Perla del Mediterráneo*.

—Adolfo donguim un cigarrillo.
—Si es servit.
—Gracias.

—No hi ha de qué, home: demani cosas de més bulto.

—¿De més bulto? Donchs donguim un puro.

QUÈNTOS.

Entre un oncle y un nebot:

—Pero escolta, bergant, ¿quin dia será que pagarás al sastre?

—Ay, ay, no pot pas queixarse, tot sovint li dono alguna cosa á compte.

—¿Y qué vol dir á compte? ¿Per ventura quan ell te fá una levita t' envia un dia una mànega y l' altre dia 'l coll?

La Dorotea era romántica... estimava vagament y no sabia á qui... Tal vegada hauria perdut aquella vaguetat de sentiments si algún jove l' hagués portada á la realitat de la vida, demanantla per esposa.

Pero 'l nuviñi 's veyá, ni 's somiava.

Un dia, desesperada, vá tirarse de cap á mar; pero salvada quan ja havia perdut lo coneixement, y duta á casa seva, lo primer que féu al tornar en sí vá ser exclamar:

—Vull casarme ab lo mèu salvador.

—Impossible, filla mèva, digué son pare gratantse 'l cap.

—Ah! Es que si no 'm caso ab ell tornaré á suicidarme.

—¡Calla desgraciada! ¿Que per ventura tú sabs qui t' ha salvat?

—¿Qui, papá?

—Un gos de Terra-noval

Un usurer molt rich té un fill, fet y pastat ab lo seu pare.

Figürinse si ho será, á pesar de no tenir mes de dotze anys, que un dia un amich de la familia vá preguntarli:

—Digas, Ricardo, si tinguesses la desgracia de perdre 'l teu pare, ¿qué farías?

—Que vol que fes, vá respondre ab sanch freda, heredarlo.

Un y una, separat ell de la seva dona y ella del seu marit, vivian en santa pau, feya ja algun anys.

Un dia ella, demaná que la presentessin á una reunió ab ell, ja que tots dos hi tindrian un gust especial.

—Impossible, li respogueren: que no véu que no son casats?

—Qui li ha dit? preguntá ella.

—¿Vostés son casats?

—Si senyor: lo qu' es que no ho som l' un ab l' altre.

Figürinse si será burro 'l criat de un amich mèu, que un dia que aquest volia respallarse, li maná que busqués lo respall que s' havia extraviat, donant un ordre igual á la criada.

Lo criat y la criada, cadascú pèl seu costat, se posaren á buscarlo y 'l criat lo trobá y 'l dugué al seu amo.

—Ves, digué aquest, digas á la Layeta que ja l' has trobat, que no perdi més temps en buscarlo.

—No li sembla que será millor que vaja buscantlo?

—Y això, ¿per qué?

—Perque si 'l troba, en lloch de un ne tindré dos.

Se tracta de la lectura de una comedia davant de un empresari.

L' autor comensa dihent:

—Acto primero: la escena representa una sala pobre.

—¡Alto! crida l' empresari.

L' autor se queda mirantse'l, y l' empresari afegeix:

—¿Que per ventura s' ha cregut vosté que 'l públich vé al mèu teatro á véure llástimas?

Un jove que comensa á fer lo calavera, surt un vespre á passeig ab la seva mamá y li diu:

—Mira, mamá, que groga está la lluna.

Y la mamá que aprofita totes las ocasions per donarli lliçons de prudencia, li respon:

—Aquí veurás las conseqüencias de perdre nits.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.

No duptis que *prima* es dupte, estimat amich lector, ni que mentres nos governi... no sabs qui? vull dir en *Tot*, passarém treballs y penas may un sol rato de goig,

dos tres bonas, impossible fam y peste y res de bó.

MADAME HOLA.

II.

—Hostaler, jo tinch *hu-tres*

porta diná á la carrera.

—*Dos-prima* 'l matxo y tindrás

ab arrós *hu-dos-tercera*.

PEP DEL SIL.

ACENTIGRAFO.

—Vens tot á jugá á total al café Continental?

AREDNABAL.

TRENCA-CAPS.

Crech, lector, que 'n tens un feix per buscar quin es lo peix que trayenti cap y qua li quedi una part del any en la qual tothom hi sua sense tenir gran afany.

NAS DE PUNTA INGLESA.

ROMBO.

Sustituhir los pichs ab lletras que llegidas vertical y horisontalment digan: 1.ª ratlla, una consonant; 2.ª part interessant de la cara; 3.ª, utensili per fer llum, 4.ª, un mineral; 5.ª, una consonant.

M. QUINQUIBUS.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

- 1 2 3 4 5 6 7 8 — Nom de home.
- 1 2 3 1 2 3 2 — Un poble catalá.
- 1 2 3 1 7 3 — Un ofici.
- 1 5 6 1 5 — Un instrument de música.
- 1 2 4 2 — Una prenda de vestir de dona.
- 1 5 4 — Un objecte per posar líquit.
- 1 7 — Una bestia.
- 1 — Una lletra.

ANÓNIM.

CONVERSA.

- Apa, toca una mica la guitarra, Sala.
- Si no se tocarla.
- A mi me ha dit que 'n sabias molt aquell fill de...
- D' ahont?
- Ja ho he dit.

GEROGLIFICH.

∴ +
IX ERI
mars
IX
S

J. M. B.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

- 1. XARADA 1.ª.—*Ca-de-na*.
- 2. ID. 2.ª.—*Gra-no ta*.
- 3. SINONIMIA.—*Pau*.
- 4. ACENTIGRAFO.—*Barbara-Barbará*.
- 5. ROMBO.—
C
G O T
C O P A S
T A P
S
- 6. TRENCA-CLOSCAS.—*Una senyora sola*.
- 7. GEROGLIFICH.—*Per pastus á la pastera*.

MIL Y UN PENSAMENTS.

COLECCIÓ DE MÁXIMAS, CONSELLS E IDEAS SUELTAS.

OBRA DEDICADA Á LA CLASSE OBRERA

PER

C. GUMA

Forma un magnífich tomo en octau major, imprés á tot gasto sobre paper de primera.

Preu: QUATRE rals.

Se ven en la llibreria Espanyola de Lopez, Rambla del Mitj, 20, y en las principals llibrerias y kioscos y en casa 'ls corresponsals de LA CAMPANA.

Barcelona, Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro 21 y 23

De nosaltres es lo regne de la terra.